Cezarina Adamescu

O STEA CĂZÂND, SE-NALȚĂ

- florilegiu omagial pentru GRIGORE VIERU -

Editura SINTEZE

Copertă şi ilustraţii: **Mirela Nicoleta Hîncianu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA
O stea căzând, se-naltă: florilegiu omagial pentru Grigore Vieru / Cezarina Adamescu.- Galați: Sinteze, 2009
ISBN: 978-973-1917-63-4

821.135.1-1

ÎNTÂLNIRI CRUCIALE ŞI O SĂRBĂTOARE A CUGETULUI ROMÂNESC

Aşa cum bine a spus fratele nostru întru cuget românesc, Poetul Grigore Vieru, Poesia a avut întotdeauna drept sfântă menire ”să încurajeze soarele să răsară şi femeia să nască”.

Am citat aceste cuvinte nu întâmplător. Ele-mi aduc aminte de salba de simţăminte care mi-au răscolit fiinţa în acel crucial an 1989, când la grădina de vară a urbei noastre, ne-a fost dăruit de către Opera Română din Iaşi, un neuitat spectacol intitulat ”Vin din Munţii Latiniei”, spectacol de cuget şi simţire românească, în care cele două arte Poesia şi Muzica s-au împletit în chipul cel mai armonios, atingând culmile desăvârşirii. Îl avea ca protagonist pe Grigore Vieru, fratele nostru de suflet şi sânge, alături de Silvia şi Anatol Chiriac, Iurii Sadovnic şi Grupul Legenda.

Sunt 19 ani de atunci dar parcă a fost ieri. Ca simplă spectatoare, am fost confruntată în ziua aceea cu o privelişte cel puţin insolită: când am ajuns în micul scuar din faţa grădinii Central unde se aflau sute de oameni nerăbdători să-şi manifeste simpatia şi admiraţia, precipitându-mă spre intrare, am dat piept cu un nesfârşit cordon

de oameni ai ordinii publice, înarmați cu bastoane de cauciuc, însoțiți de câini lup şi purtând țignale stridente şi alte asemenea arsenale. Străjuiau intrările stând la distanță de 2 metri unul de altul şi păzeau – ce? Un artist? Un mare poet universal? Un grup folk? Cântăreți de profesie? Ce comedie! Dar oare Nichita a fost şi el păzit la Struga, când a fost încoronat, pe drept cuvânt, Rege al Poesiei? Dar alți câțiva poeți universali, la marile festivaluri Herder sau Etna Taormina, au fost oare tot atât de straşnic păziți de fanii lor, care nu fac altceva decât să-i admire nelimitat, fără granițe? Căci iubirea, admirația, afecțiunea pentru oamenii de cultură şi artişti nu prea cunosc granițe. Ele transgresează şi Timp şi Spațiu şi se manifestă, în felul lor, zgomotos şi cât se poate de sincer, nepremeditat, ci spontan şi, cu atât mai puternic.

Şi apoi, cui i-ar trece prin cap să facă cel mai mic rău unui Poet? Cum să loveşti o stea, un luceafăr?

Dar atunci, am fost purtată ”nevoit” de valul mulțimii şi condusă, mai bine zis îmbrâncită, şi direcționată, precum oaia la strungă pe un culoar format din oameni în uniforme şi câini negri. Se pătrundea în şir indian, câte unul, ca la analizele micro, înaintând anevoios, ceea ce sporea starea de nervozitate şi mai ales, anxietatea. Parcă păşeam spre o cameră galbenă, spre un univers concentrațional, unde nu există decât intrare. În sfârşit am păşit pragul grădinii,

cu inima strânsă. Eram devastată de stări contradictorii: teamă, bucurie, nerăbdare şi un uşor sentiment de culpabilitate şi mai ales penibilitate. Mă ruşinam chiar că nu pot să-mi manifest în mod liber şi paşnic simţămintele de admiraţie şi trebuie să fiu ”păzită” pentru acest lucru. şi mă tot gândeam, cum s-or fi simţind oaspeţii noştri moldoveni, fraţii de sânge, care nu pot nici ei să se manifeste plenar şi sunt condiţionaţi în ceea ce priveşte repertoriul.

Mi-am ales un loc, nu prea în faţă. De altfel, puhoiul acela viu de oameni, fiind dirijaţi, ocupaseră cam jumătate din suprafaţa grădinii cinematograf de vară şi mai rămăseseră scaune în cealaltă.

Acum pot să spun că plecasem de-acasă c-un gând secret care putea fi lesne interpretat. Dar era un gând aşa de nevinovat! Voiam, de fapt, cu tot dinadinsul, să-l văd îndeaproape pe Grigore Vieru, pentru care nutream şi nutresc şi astăzi un simţământ de neţărmurită admiraţie. Voiam să-i simt preajma, să văd nimbul acela de inefabil care-i înconjoară, blând chipul, să-l ating uşor, fie şi în treacăt, să mă încredinţez că există.

Am fost dintotdeauna excesiv de timidă. Nu-mi place să dau buzna, să agresez actorii la cabine, deşi-i iubesc şi respect foarte mult, având pentru ei simţăminte speciale. De data aceasta, trebuia, era imperios necesar. Cu orice risc. Am avut nevoie de un efort de voinţă şi un curaj fără margini să pot urca, înainte de începerea

spectacolului într-un moment mai liniştit, cele câteva trepte spre scenă, în culise, unde era un vacarm de nedescris. Mult tineret şi copii se înghesuiau la uşa cabinei Poetului. Oamenii de ordine şi organizatorii spectacolului păzeau cu străşnicie intrările. Maestrul se odihnea între spectacole, era – mi s-a spus – bolnav şi obosit. Aveam şi eu un buchet de crizanteme albe pe care le purtasem precum pe o crenguță de măslin să vestesc PACEA. Mai avem la mine pregătite anume, două portrete de-ale Eminescului nostru şi un ”arhipelag de visare”, o plachetă de versuri proprii pe care o publicasem de curând. Un modest omagiu. Atât cât mă pricepusem. Atât puteam eu să-i dărui, fiindcă TREBUIA SĂ-I DĂRUI CEVA, o dată cu cele mai cuviincioase mulțumiri pentru simplul fapt de a exista, de a respira acelaşi aer cu noi, pur şi simplu, binecuvântându-ne şi iluminându-ne cu aura chipului său, cu blândețea din zâmbetul său, din mirabilele dumisale cuvinte dăruite tuturor, deopotrivă.

Dar… am fost îndepărtatată din preajmă cu brutalitate, somată să părăsesc culisele dacă nu vreau să dorm la miliție. Atunci, cu un curaj pe care doar disperarea, nebunia sau dragostea ți-l pot insufla, am rugat un impresar de la ARIA să-i înmâneze florile şi cartea, explicându-i, că nu doresc, de fapt, nimic altceva. A înțeles? N-a înțeles? Cert e că a luat modesta mea ofrandă, iar eu am coborât repede, tocmai la timp pentru

a-mi feri de priviri indiscrete, obrajii dogorind, de parcă aş fi săvârşit o faptă nedemnă, de care trebuia să-mi fie neapărat ruşine.

Pe toată durata spectacolului am avut lacrimi în ochi. Nu-mi aduc aminte să mă fi emoţionat atât de tare la vreun alt spectacol. Sufletul meu a vibrat în aceeaşi limbă cu a lor. N-am să uit niciodată cuvântul de început al spectacolului: Fraţilor!

Nu ne era îngăduit să răspundem altfel, decât prin aplauze. Şi am aplaudat frenetic, fără să mai iau aminte la şuvoaiele de lacrimi care curgeau nestăvilit, am aplaudat împreună cu tot norodul acela, în acordurile imnului : ''Eu vin din munţii Latiniei/ Deci şi scrisul mi-e latin''.

Am hohotit pur şi simplu cu mâinile, până când mi-au amorţit palmele.

Într-un târziu, m-am despărţit cu greu de scaunul meu incomod din grădina aceea improprie pentru un spectacol de asemenea ţinută artistică. Încet-încet, grădina a rămas pustie, prin aer încă vibrând acordurile sublime, paleta de timbre şi sonorităţi, efect al memoriei sintetizatorului, care parcă revărsau în sus, către stele, picăturile unui cânt la psaltirion, peste glasul blând, cald şi foarte tandru, foarte tandru (parcă îmi şoptea numai mie?) al Poetului Grigore Vieru, Papa Grig, părintele Abecedarului, Domnul cel mai iubit din Republicile Româneşti ale Poesiei.

În acele mirabile zile, când toată urbea respira aerul acestei sărbători a cugetului

românesc, s-a interzis de către înalta conducere a județului întâlnirea scriitorilor gălățeni cu acest frate de condei, limbă şi sânge. N-am înțeles niciodată de ce. Să nu ne influențeze sau să nu-l influențăm? Ca şi când Poesia n-ar cunoaşte şi alte căi de comunicare subterană, de comuniune spirituală, pânze freatice care se revarsă în suflete provocând tandrețe-n averse, mari inundații nostalgice din toate direcțiile şi întâlnindu-se într-un punct comun, acolo unde nimeni nu poate pătrunde decât Duhul Sfânt: sufletul omenesc.

Oamenii aceştia nu trebuie dinadins să se caute, dar nici să se ocolească. Se găsesc oricum. Se ghicesc de la distanță purtând însemne distincte. Insigne pe dinăuntru. Îi îndeamnă acel dor care, cu ochii închişi devine şi mai intens, mai flămând şi mai dornic de a-şi căuta afinități elective.

De ce mi-a revenit în memorie în aceste zile, după atîția ani, concertul spectacol oferit de moldoveni în țara mumă, e lesne de înțeles.

Întâmplarea are un tâlc. Rădăcinile ei încolțite, au semințe adânc împlântate în lăuntrul meu vulnerabil. Explicația ar fi aceasta:

Consider ca pe un drept legitim al fiecăruia dintre noi nevoința de a-ți cunoaşte ascendenții, de a şti cum şi de unde a apărut el în lumea aceasta, care îi sunt rădăcinile.

Printr-un ciudat ”joc al întâmplării”, eu nu mi-am cunoscut niciodată bunicii. Întreaga copilărie am fost răvăşită de această acerbă

dorință: de a avea un bunic şi o bunică, dacă nu chiar câte două perechi, la care să mă pot refugia atunci când mă tem de îngheț, de câini, de vise urâte şi de întuneric.

N-am avut parte de această binefacere. În schimb, am să vă spun o poveste simplă. Este aceea a unei femei. În acest oraş a fost cu desăvârşire străină. N-a avut nici măcar o rudă şi nu ştiu ce valuri o purtaseră aici, lângă bătrânul acesta de fluviu, să nască prunci, să-i crească şi să-i statornicească. S-a născut la Olăneşti, Județul Cetatea Albă. Cântecele cu care a ademenit somnul pruncilor ei erau în limba dulce, bolovănos de moale şi nespus de dragă a moldovenilor basarabeni.

La vârsta de 21 de ani şi-a pierdut definitiv părinții, Sonia şi Filip, precum şi pe fratele ei, Leonida care, cu toții, în iulie 1940, în primul val al aşa-zisei ”retrocedări”, au fost deportați, îmbarcați în bacuri, cu ce se aflau pe ei şi cu o brumă de lucruşoare strânse-n pripă şi duşi pentru totdeauna prin cine ştie ce zonă necunoscută a Siberiei.

Oricâte eforturi a făcut femeia să-i găsească prin forurile internaționale, prin Crucea Roşie, prin ARLUS şi alte societăți, s-au dovedit fără rezultat. Nu le-a putut da de urmă, şi a trăit aşa, toată viața cu nostalgia pierderii lor în suflet. Uneori când spăla sau călca lenjerie, femeia aceea blândă şi frumoasă şi tristă, cânta pe limba ei uşor deformată, cântece din copilărie şi lacrimi

mari îi cădeau în albie, făcându-se una cu spuma aceea, imaculând-o. Niciodată n-a spălat rufe, fără să plângă.

De atunci nu pot să suport când văd o femeie spălând rufe în albie.

De 7 ani, femeia aceea, s-a dus să se întâlnească în Patria de sus, cu părinții şi fratele ei, Leonida. Către sfârşit, încetase să-i mai caute, i se părea totul zadarnic. Dar a trăit jumătate de veac cu această imensă durere în suflet. Purta, până în zilele din urmă, urmele unei frumuseți aproape nepermise pentru o femeie săracă şi rămăsese la fel de blândă şi nefericită.

Femeia aceea s-a numit Arionda şi dintr-o fericită întâmplare, a fost mama mea.

O clipă, la spectacolul acela, am avut gândul nerverosimil că artiştii de peste Prut au respirat acelaşi aer cu bunicii mei necunoscuți şi pierduți pentru totdeauna, că le pot regăsi surâsurile pe chipurile acestor oameni atât de îndrăgiți în lumea fermecată a cuvântului şi a muzicii, că-i regăsec chiar. Şi că mi se va permite, să le încredințez fără rezerve, sufletul şi întreaga ființă.

Iar pe Grigore Vieru îl situez coborâtor din spița funciară a buneilor mei materni, a unchiului Leonida şi a neuitatei mame mele, Arionda.

21 iunie 2008,
Începutul verii astronomice

STRIGARE

lui Grigore Vieru, in memoriam

Negre aurore,
Negre orizonturi,
Unde eşti, Grigore,
Şi pe care fronturi
Ale Limbii noastre
Lupte porţi cu sârg?

Vino în Moldova,
Vino-n Ieşi, la târg,
Vino-n ţara mumă,
Vin' că nu e glumă
Şi ne mor copiii.

Morţii şi cu viii
Vin să-şi ceară dreptul
Şi deschis li-i pieptul
Pentru vergi şi cuie.
Ei pe cruce suie,
Urcă la Hristos,
Drum bolovănos.

Vin să nemurească,
Să-i împărtăşească
Patima lumească,
Patima de sânge.

Doar Măicuța plânge
Plânge pe fecior,
Cum pe un mior
Plânge ciobănaşul.
Pe pustiu – imaşul.

Maica e cernită,
Maica-i durerată
Că Moldova toată
Astăzi e-n răscoală.
Vin, Grigore, scoală,
Vino, te ridică,
Să ne scapi de lupii
Fără nici o frică
Fără Dumnezeu,
Vin' că tare-i greu,
Greu e fără tine!

Ca fără lumine;
Verbu-a-ncremenit,
Cântecu-i pierit,
Sunetu-i muțit,
Duhu-ncăruntit.
Palid e Cuvântul
Şi pustiu pământul.

Vino, dar, Viere,
Adă vin şi miere,
Adă pâine coaptă,
Țara te aşteaptă,

Să o cânți din nou
Cântec cu ecou
Cântec miresmat
Pentru-ntregul nat.

Patria şi Mama
Ele ți-au fost vama,
Văduve-amândouă
Cu obraji de rouă,
Cu obraji de humă,
Vin' Grigore, nu mă
Mai îndur s-aştept.

Dorul arde-n piept,
Dorul arde-n oase,
Doamne-al meu, Hristoase,
Doamne-al meu, Iisuse,
Vremile-s apuse,
Reci şi-ntunecate,
Vin' iubite FRATE!

Vino pe-ndelete,
Treci de râul Letae,
Treci de Styx şi vamă
Vino-n Țara-Mamă,
Vino azi la frați
Că-s îndurerați
Vino că sunt plânşi
Şi-n durere strânşi.

Îți şoptesc pierdută,
Vino şi ne-ajută,
Şi stihia stinge,
Poate vom învinge!

18 mai 2009 La patru luni de la plecare

BOCETUL NEAMULUI

Neamul meu de peste Prut
Blând ca un surâs durut,
Neamul meu de peste ape
Mi l-am tras de ochi – aproape.
Neamul meu de peste cer
Îmi întinde lăicer,
Îmi întinde punte lină
Pe spinare de Lumină;
Pe spinări de curcubeu
Oropsitul, neamul meu.
Neamul – ca desprins din rama,
Neamul consângean cu mama.

Limba-mamă ce ne doare
Aură nemuritoare,
Blândă l-a înfăşurat
Pe acest firav bărbat;
Aură de nemurire,
Pe al Poeziei Mire.
Mierea ei trecută-n vers
E pecetea de neşters,
E-un sigil de foc, ia sama,
Limba dorului de mama.

Neamul cel năpăstuit,
Neamul îndumnezeit,

Neamul cel anahoret
Neam rămas fără Poet.
Neam cu limba presurată,
Neam de sârmă înghimpată.
Neam lovit de aprigi soarte
Neamul meu – rănit de moarte.
În bătăi de vânturi rele
Neamul neamurilor mele.
Ăsta-i neamul cel mereu
Cruce grea de Dumnezeu.

Eu cu legământ mă leg,
Neamului cel neîntreg,
Neamului cel văduvit
Neam ce astăzi e lovit,
Neamului în jale, bietul,
Fiindcă i-a plecat Poetul.

Neamul meu basarabean
În veşminte de mirean,
În purtare – sacerdot
Coborât din Sabaot.
Dezunit şi împărțit,
Neamul mamei cel iubit,
Neamul înecat de plâns
Floare de opaiț stâns.

Plâng izvoarele în clocot
Plâng şi limbile de clopot,
Plânge iarba în otavă
Subțireauă şi firavă,

Plâng şi floarea şi ninsoarea
De pe iarbă plânge boarea,
Plânge – azurie – zarea,
Plâng şi muntele şi marea,
Plânge codrul în desime
Plânge şi nu-l ştie nime'.
Plânge frunza gălbenea,
Plânge iarba mititea,
Plânge-n carte Albinuța
Fiindcă tatăl ei, fuguța,
A plecat tăcut pe-o stea
Stea de rouă şi de nea.

Plângeți, surioarelor,
Apelor, izvoarelor,
Munților, câmpiilor,
Plângi, tu, floarea viilor.
Plânge lamura de grâu,
N-are cine-o ține-n frâu.
Hohotesc pădurile,
Cască toate gurile,
Scorburile, şurile;
Plânge vântul morilor,
Țipătul cocorilor.

Plâng Lipcanii, Pererâta,
Şi Soroca-şi cerne sâta,
Basarabia – cernita,
România – înrudita.
Sita lor, cu lacrimi grele
Plânge-n versurile-acele,

Plânge-n versurile-aceste
Că Poetul nu mai este,
Plâng cu toți din tată-n fiu,
Pentru chipul său cel Viu,
Pentru chipul său cel drag,
Plâng meleag peste meleag,
Plânge astăzi tot cuprinsul,
Plânge Versul, neînvinsul.
Toate-acestea se unesc cu
Plânsetul lui Eminescu.
Plânsul fratelui mai mare,
Preacinstit cu-nfiorare.
Cerurile s-au deschis
Să primească înc-un Vis,
Stea căzând, ce s-a-nălțat
Într-un crug înmiresmat.

Mă jelesc şi nu în van,
Neamului, al meu liman.
Eu mă tângui, mă jelesc
Pentru neamul românesc.
Mi-am găsit în el alean,
Neamul meu basarabean.
Eu pe cruce-oi jurui
Că în veci l-oi pomeni.

Plânge satul Pererâta,
Plânge iarba, vestejâta,
Plânge iarba, înghețata,
Că Grigore-n cer plecat-a.
Plânge piatra, plânge râul

Şi de jale plânge grâul.
La Lipcani e doliu greu,
Plânge-ntregul neam al meu,
Sufletul din cer al mumei,
Plânge ca şi pumnul humei.
Îngerii jelesc în cor
C-a plecat Poetul lor.
Plâng şi pruncii ne-nțărcați,
Plâng bătrânii-nfrigurați.

Plânge casa-ngenuncheată
După pruncul de-altădată,
Plânge crucea, plânge ceara,
Şi-i îndoliată Țara.
Plânge azima-n potire
Poezia fără Mire.
Trup de praf rătăcitor,
Sufletul nemuritor,
Moartea o a preschimbat
În cunună de-mpărat,
În cunună de safire,
Pentru-al Poeziei Mire.

Fruntea-mpodobind cu laur,
Înțeleptului – Drept Faur,
Ce-a plătit cu preț de sânge
Tot ce-n Țară astăzi plânge.

De pe fruntea tutelară
Şi din gura lui amară,
Ba din ochiul blând şi trist

Şi din trupul său de crist
Strofe izvorăsc în stele
Ca şi lacrimile grele.
Stropi din roua plânsului
Cad pe fața dânsului,
Floricica dorului
Şi-a nemuritorului,
Căci Poetul n-a pierit,
Dimpotrivă-a nemurit.

Nu mai plânge maică-aşa,
Fiindcă el va învia.
Limba mamei care-l doare
Aură-i nemuritoare.
Stea căzând în ceruri sus,
Lângă fața lui Isus,
Gemănată c-un Luceafăr,
Stea pe cerul încă teafăr,
Steaua maicii dumisale
Stea ce s-a născut din jale.

18 ianuarie 2009, Galați, România

O CARTE DINTR-O MIE

Ce carte ți-aş închina
eu ție,
iubitul meu domn,
în stare să te adoarmă
şi să te trezească din somn?

Ce carte, ce carte,
care să te cheme din moarte,
să te întoarne din drum,
dintre stele – duium?...

Ce carte să scriu,
prea iubite, Poete,
s-o parcurgi toată, pe îndelete,
să străbați o alee
ca pe Calea Lactee,
să nu te mai doară
un Neam şi o Țară;

să nu te mai ardă, bunăoară,
ochii de plâns la hotară?

Să nu te mai doară
albastrul de zid,
surâsul rigid,
Limba numită Duminică,
Atunci când nu se cuminecă?

O carte drept pod peste Prut,
să nu te frângă cuvântul durut,
din flori aruncate pe val,
din sunet de nai şi caval.

Un pod peste ani
din mâini înălțate
în rugi preacurate,
din irişii tăi diafani,

frate iubit,
domn (ne)murit
asta îți scriu,
Grigore, iubite,
pe neauzite,
pe nefrunzărite,

carte dintr-o mie
cel puțin în stare
să te reînvie!

MAMA DOCHIȚA

Maica mea, obraz amar
Ți-a adus fecioru-n dar
Nu basmaua, nici rochiță,
Ci, cuvintele, Dochiță.

Eşti – Eudockie-n câmpie
Ca izvor de apă vie,
Ca un fir de iasomie,
Printre frunze de tutun.

Eu cuvintele-mi adun
Şi te-anunț c-al tău băiat
Va sosi neîntârziat.
Pe cărarea dinspre sat
Cum venea şi altădat'.

Şi te-anunț c-al tău fecior,
Vine azi încetişor.
Spune-i tu lui Dumnezeu
Cum i-ai spus mereu, mereu

Ca să-i pregătească-un pat
Din vers dulce şi curat,
C-a venit să se-odihnească
Fiu-n Limba Românească.

MAICA

O, mamă Dochie, iubită,
Copilărie-mbătrânită,

Meleag şi grai şi permanenţă.
Tu eşti a dragostei – esenţă.

Tu eşti a lumii neuitare,
Întemeiată pe-ntrupare.

Eşti leac, întoarcere acasă,
Eşti Mioriţa credincioasă

Îndrăgostită de păstor
Şi eşti alean şi eşti fior.

Eşti Adevăr proptit în Bine,
Eşti totul, totul pentru mine.

O STEA CĂZÂND, SE-NALȚĂ

O stea, căzând, s-a înălțat
Pe-un cer cu stele presărat.
O stea pe cerul încă teafăr
Îngemănată c-un Luceafăr.

Pe o planetă populată
Cu suflete fără de pată.
Curg râuri-râuri de cuvinte
Desprinse din izvoare sfinte.

Privind acum pe cer, tot natul,
Cu dragoste, c-aşa e datul,
Îți recunoaşte steaua-ndată
Cu sfânt Luceafăr-gemănată,

Tremurătoare ca-ntr-un vis
Ce luminează în abis.
Cei doi, Grigore şi Mihai
Şi-au dat binețe azi în Rai.

PĂRINTELE ABECEDARULUI

Părinte de Abecedar,
Alcătuit cu drag de har,
Tu literele-ai scos din sân
Le-ai fost supus, le-ai fost stăpân.

Şi frate şi copil în vers,
Ai presărat în Univers
Miresme şi-adieri de cânt,
Tu – robul Regelui-Cuvânt.

O inimă ce-i veşnic trează
Şi sufletul ce-atent veghează
Cu-adâncă dragoste de glie
Şi de Măicuța Românie

În Templul Limbii, foarte dragă,
Te-ai nevoit, o viață-ntreagă.
Tu, vrednicul Semănător
Ajuns profetul tuturor.

Părinte drag, Poet smerit,
Murind, acum ai nemurit,
Lumini de candelă şi sfeşnic
Poemele – rămână veşnic

În sufletele de români
De-aici, de-acolo, din străbuni
Călătorind spre viitor
Cu numele-ți nemuritor.

Poeți de dincoace de Prut
Ți-aduc azi ultimul sărut;
Ți-aduc şi-o sfântă-mbrățişare
Şi-ți dăruiesc o albă floare:

E floarea Limbii româneşti
Ce-a izvorât la Ipoteşti.

O COLUMBIȚĂ

Poetul aureolat
Nicicând din lume n-a plecat

Din nimbul lui cel crucifer
Un porumbel țâşneşte-n cer.

E columbița cea măiastră
Ce cuib îşi face într-o astră

Atunci când zorile mijesc:
Crâmpei de suflet românesc

Pe firmamentele cereşti
Ale culturii româneşti.

COLIND TRIST

Colindele abia ce-au stat
Dar Lerui, Doamne, n-a-ncetat.

E-un Lerui-ler şi Linu-i lin
Să-i fie somnul de alin.

Să-i fie inima-mpăcată
Făptura toată dezlegată

De taine vechi, de taine noi,
Acum şi-n Ziua de Apoi.

Iertat şi binecuvântat,
Pe-aripi de serafimi purtat.

Le spun colindelor să tacă.
Înlăcrimată-i gura seacă,

Înlăcrimată-i gura rece,
Că Vreme vine, vreme trece…

EMINESCU PENTRU POET

Este plânsetul, izvorul,
El e – de acasă – dorul.
Codrul, frate-ngemănat
Starea lui „A fost odat'…"

Toate astea-s la un loc,
Într-o lacrimă de foc.
Peste-ntregul Univers
Prinse-ntr-un crâmpei de vers.

Este dragostea de mamă,
E iubita cu năframă,
Este umbră, este vis,
Luminând în Paradis…

IZVOR

Ochii, fruntea-ți limpezeşti
În izvoarele cereşti.

Râul, ramul te păstrează
Întru verde-ți luminează.

Sufletul se naşte iar
Într-o stea de chihlimbar.

El e arbore de dor
Şi e-un încercat fior.

Înspre fața lui te pleci
Că-i nemuritor în veci….

AI FI PUTUT….

În golul cel necunoscut
Ai fi putut să fii pierdut.

Dar umbra zarzărului verii
Bătea timid la geamul serii.

Şi stelele, de scăpătat,
De câte ori le-ai numărat?

Pe deal, pe şei de curcubeu,
De mână doar cu Dumnezeu.

Icoana geamului de sus
Ți-arată chipul blând: Isus.

„TAINA CARE MĂ APĂRĂ”

„Sunt iarbă, nu pot fi mai mult”.
Al Universului tumult
Mă poate într-o zi strivi,
Iar cerul însuşi m-o jeli.

Românule, înfrânge-ți teama:
Din ceruri mă jeleşte m a m a.

Mă vor jeli adeseori
În zare, şiruri de cocori.

Pe soare, ploaie ori ninsoare,
Jeli-vor sălcii plângătoare.

Va şuiera amarnic vântul
Şi-n zori mă va jeli pământul.

Vor plânge pruncii şi soția,
Mă va jeli şi Poezia.

Mă va boci încet, frumos,
I-am fost atât de credincios…

Îi port insigna pe sub haină.
Mă apără o sfântă taină.

Nu plângeți, le voi spune-ncet
Şi nu-l întoarceți pe Poet

Când a pornit spre steaua lui
Că-i steaua Eminescului.

Născut din glorie şi chin
E crugul versului divin;

E crugul versului ceresc
Născut din os de Eminesc.

Aprindeți candele de flori
Pe câmpuri răspândiți culori,

Tămâie ardeți în cățuie
Şi-apoi priviți cum fumul suie.

Lumina şi mireasma bună,
Rămâne-vor în carte – rună.

Iar sufletul ca de copil
Rămână-n carte - un sigil.

DARURI

Doamne, sfânta lui nemoarte
A intrat demult în carte;

Sfânta lui temeinicie
A intrat în veşnicie.

Sfânta naştere a lui
Grâul a-nflorit pe grui.

Lucrul mânurilor sale
A umplut cu vârf pocale.

Rodul inimii curate
Se măsoară în carate.

Numai, Doamne, dorul lui
Este ca al nimănui.

PENTRU TOȚI ŞI PENTRU TOATE

Pentru grâu ai scris litanii,
Pentru iarbă, dulci pisanii;

Pentru ploaie şi zăpadă
Ți-ai dat ultima monadă

Şi adus-ai imn țărânei
Pentru sfânt – mirosul pâinii;

Pâinea dragostei cu rod
Dăruit-ai la norod.

Dintr-al soarelui izvod
Raze-ai împletit drept pod.

Pomului cel înflorit
Cu mărgele-mpodobit

Cu mărgele vii de aur,
I-ai slujit drept meşter faur.

Sânului - al țărnei-mume
Tu i-ai dăruit un nume.

Pentru tot ce s-a ivit
Tu te-ai frânt şi împărțit.

Precum pâinea pe altar
Şi le-ai presărat cu har.

Toate-acestea astăzi lângă
Tine sunt ca să te plângă.

LA PERERÂTA ŞI PRETUTINDENI

Toți țăranii-au stat din munci.
Tace gângurit de prunci.

Tace ploaia, tace vântul
Vânăt s-a făcut pământul.

Frânge mâinile, măicuța
Înnodându-şi băsmăluța,

Înnodându-şi plânsul greu,
Azi suspină Dumnezeu.

Lacrimă de-argint ce leagă
Plânsul mamei lui cea dragă

Lacrimi scurse, jumătate
Căci Poetul din cetate

A plecat spre zări veline
La măicuța lui, vezi bine.

Numai clopotul tot sună
Şi ne-adună împreună

Să-l conducem cu alai
Spre căsuța lui din Rai.

ȚARA ŞI LIMBA

Basarabia e plânsă,
În durere mută strânsă;

Într-un glas să-l pomenească
Plânge Limba Românească

Fiindc-a fost al ei părinte
Bardul - inimă fierbinte.

Toată viața pe pământ
Graiu-l socotea ca sfânt.

Durerată - țara lui
N-a mai fost a cucului

Cuib pustiu cu fiii duşi
Prin străini bătând la uşi

Ci s-au reîntors acasă
Într-o Limbă preafrumoasă.

Însuşi Regele-Cuvântul
Îi slăveşte astăzi Cântul.

PLÂNSUL PIETRELOR

Plânsul pietrelor n-a stat,
Cu obrazul nezvântat

S-a întors, s-a răsucit.
Stă pământul împietrit

Împietrit şi năucit,
De durere amuțit.

Rana lui cea arzătoare
Astăzi n-are-asemănare.

Glasul țării sugrumat
E de plâns şi de oftat

Şi de lacrimă amară
Parcă-i mai pustiu în țară.

Iarba, toate florile
Şi-au pierdut culorile

Parcă le-a pierit parfumul
Din bageacuri stă şi fumul,

Dinadins nu vrea să suie
Că Poetul astăzi nu e.

Astăzi a plecat Poetul
Cu de-a sila, cu de-a-ncetul

Şi-ntr-o ultimă privire
Ne-a lăsat a lui Iubire.

POETUL

E ființa Limbii sfinte
Plină de învățăminte;

Este glasul tunător
Al întregului popor.

Este conştiința vie
A ce-a fost şi va să fie.

Este nimbul cald al orei,
E lumina Aurorei.

Este Doina – dar cerescu,
Sufletul lui Eminescu.

Este adevărul pur,
Visul care-a prins contur.

Este tot ce-n zare vezi
Când spre înălțimi cutezi.

El e glasul ce mereu
Cheamă către Dumnezeu.

POETUL ŞI ȚARA

Țara fără de poeți
Ruptă-i parcă din peceți;

Ruptă e de frumusețe
Şi de dalbă tinerețe.

De istoria cea vie
Ruptă-i țara pe vecie.

Țara fără cărturari
N-are meşteri făurari.

N-are sânge parcă-n trup,
Legăturile se rup,

N-are, n-are oxigen
Pe pământul indigen.

Cum atunci să mai respire,
Fără cel mai vrednic mire?

Căci Poetul e alesul
Care-i ştie înțelesul.

O respectă şi-o iubeşte
Câtă vreme viețuieşte.

Nici Poetul fără ţară
Nu trăieşte, bunăoară,

De pelin îi e gura-amară
Şi-i e chipul ca de ceară.

Cu o nevăzută aţă
Ei vor fi legaţi pe viaţă

Ca îndrăgostiţii – mirii,
Însăşi în virtutea firii.

GRAIUL DIN STRĂMOŞI

Graiul tău cu ochii plânşi,
Graiul tău cu pumnii strânşi,

Graiul țării din strămoşi
Cei la minte luminoşi,

În cuvinte sfinte-l scrii
La bătrâni şi la copii.

Îl transcrii cu pietate
Şi pentru posteritate.

De la cei înaintaşi
Tu îl treci către urmaşi.

Şi-l îmbogățeşti mereu
Doar cu Duh de Dumnezeu.

Razele din Duhul Sfânt
Tu le-ntrupi într-un Cuvânt.

PATRIA ŞI MAMA

Sunt acestea lucruri sfinte,
Drag copile, ia aminte.

Prichindelule, ia seama,
Ele-s: Patria şi Mama.

Deopotrivă de iubite,
De cântate, de cinstite.

În cuvintele – atâte –
Doar din suflet izvorâte.

Nu încap minciuni în ele
Cum nu-ncape ceru-n stele;

Cum nu-ncape barda-n lună
Şi seninul în furtună.

Cum nu-ncape Rău-n Bine,
Marea-n bălţile veline,

Pata-n trupul – cel curatul,
Şi în sufleţel – păcatul.

SĂ TE-NTORCI

Scumpe Grig,
acum te strig
şi te chem cu disperare
ca să-mi vii din depărtare.

Ca să-mi vii pe drum de țară
ostenit, în fapt de seară,
să adaşti la mine-acasă,
să-ți dau pita pântecoasă,
pita rumenă şi bună,
ce ne-adună împreună,

ce ne-adună grămăjoară
într-o margine de țară,
din răspântii, din răscruci,
să te-ntorci, să nu te duci,
căci Grigore, fără tine,
nimeni nu o duce bine.

Te aştept, te rog ia seama,
ca odinioară, mama,
printre-arbuştii de tutun,
şi-aştepta copilul bun

şi păstra-n ştergar curat,
un coltuc pentru băiat.

Puțintică şi uşure,
te-aştepta lângă pădure
să te-ntorci de la Lipcani
cu un grup de băietani
şi te-ntâmpina voioasă
ca să-ți spună ce-i pe-acasă.

LA PLECAREA POETULUI

Stau poeții strânşi ca frații
Şi auzi reverberații

Dintr-o inimă comună;
Iar din proaspăta cunună

Care fruntea-i înconjoară
E-mpletită-o floare rară,

Ce-i culeasă de pe glie,
Floare sfântă, Poezie.

Floarea cea nemuritoare.
Însă-i floarea care doare;

Ea-i stropită-atunci când plânge
Cu sudoare şi cu sânge.

Floarea limbii româneşti
Răsărită-n Ipoteşti.

CUM SĂ-L CINSTIM

N-avem dreptul, n-avem dreptul
Să uităm curând, Poetul.

Să nu-i strângem, înțelept
Poezia lui la piept.

Poezia lui la sân
Imortelă dintre fân.

El s-a dat, s-a împărțit,
Şi plângând, s-a nevoit.

Să ne-aducă nouă-n dar,
Boabe de mărgăritar

În cuvinte potrivite,
Cu răbdare migălite.

Într-o carte, şi-altă carte,
Care ni l-au smuls din moarte.

Şi l-au aşezat, firesc,
'N Panteonul românesc.

FLORILEGIU

Îți aduc un florilegiu,
De cuvinte, în arpegiu,

Cum şi tu ți-ai smuls din minte
Râuri-râuri de cuvinte

Să ne-mpaci şi să ne-mbuni,
Ca la rău să fim imuni.

Pentru nobila menire,
Meriți fluvii de iubire…

CRUGUL SĂU

Trup şi suflet amândouă,
S-au pornit la ceas de rouă,

Să ofteze, să suspine,
După tine, după tine…

Văduvite deopotrivă,
S-au trezit că-s în derivă

Fiindcă, blând, Poetul sfânt
Părăseşte-acest pământ

Şi-şi înalță drept, curat,
Crugul binecuvântat.

ÎNCĂ O POVESTE

Aerul cel sfânt al vetrei
Ne trimite un cuvânt

Printre mâțe, motocei,
Vechi târlici şi botoşei,

O căldare de cenuşă,
Azvârlită printre uşă

Şi-o poveste pentru voi.
Haideți s-o aflăm şi noi.

Lemne duduind în jar
Şi din spuza lor apar

Fel de fel de arătări
Răsărind din patru zări.

Sunt moşnegi şi sunt băbuțe
În cojoace şi hăinuțe

Cuşme mari purtând pe cap.
Iată-l şi pe Harap Alb.

Stă cu Spânul în dispută.
Bătălia e pierdută.

Sare Spânul în fântână
Pentru zile-o săptămână;

Se întoarce voinicelul
Şi îl scapă pe mişelul.

Mai apoi vin Flămânzilă,
Vine Păsări-Lăți-Lungilă,

Vine Haplea şi Gerilă,
Vine mai apoi Gerilă.

Toți aceşti eroi de basme
Izvorâte din fantasme

Ni le-aduce un drag Poet
Şi ne strânge în buchet.

Toți au stat acum din joc.
Gura-i magică de foc

De la vatra cu poveşti.
Tocmai tu vrei să lipseşti?

GRAIUL NEAMULUI

Grai cu tâmple-mbrobonate,
Cel ce şi-a făcut dreptate

Câştigată-n bătălii
De eroii, mii şi mii.

Dor ne eşti, desăvârşire
Şi simbolul de unire.

Vatra însăşi te-a născut
În dureri şi te-a crescut.

Țarina te-a adoptat
Ca pe-un prunc ce-i aşteptat.

Şi poeții te-au cântat
Toți cu glasul avântat.

Renăscut din cronici sfinte,
Glas de roură fierbinte

Ai rămas, ca înțeleptul,
Pe o carte la Poetul…

LIMBA ROMÂNĂ

Ai sădit pe-al său altoi
Toate vorbele de soi

Pe scheletul ei străvechi
Verbele perechi-perechi.

Pe acea ființă vie
Ai clădit pe veşnicie

Edificiul tău gigant
E plăcut şi impozant.

Pe aşa arhitectură
De o eleganță pură

Astăzi toți urmaşii suie
Pe poteci, pe cărăruie,

Pân' la vârf, pe întrecute,
Chiar pe diferite rute.

Limba-i mijlocul prin care
Prinde orice vis culoare.

Ideal spre care tind
Fără pizmă, fără jind,

Toți românii înțelepți
Ce-au rămas frumoşi şi drepți.

DAR - ABECEDAR

Pentru muguri-muguraşi
Ştrengăreii copilaşi

Tu ai scris Abedecar
Şi ni l-ai trimis în dar.

Noi am învățat citirea
Descifrând ce e Iubirea

Şi de Limbă şi de Glie
Fie munte, ori câmpie.

Iar apoi am deslușit
Cum să scriem negreşit.

Pentru-aşa averi prea sfinte,
Noi îți mulțumim, părinte!

CHEMAREA MAICII

Hai, copile, hai acasă,
Vino repejor la masă

Vin la maica, băiețel,
C-am bucate fel de fel.

Ți-am făcut şi plăcințele,
Vărănițe şi bezele.

Ia bucatele şi papă
Că îți lasă gura apă.

Strigă mama mult şi bine
Căci pruncuțul nu mai vine.

A plecat şi nu se-ntoarce,
Că-i momit de nişte Parce.

Plânge maica-n strigăt mut
Pentru pruncul ei pierdut.

CÂNTECELUL

Am un cântecel. El suie
Ca în munți, pe cărăruie.

Are gustul bun de pâine
Frământată pentru mâine,

De vin aspru şi amar
Şi de stea de chihlimbar

Este-un cântecel de iarbă
Ce mi-l cântă moşu-n barbă.

Îl îngână şi bunica.
Are versuri – atâtica,

Are şi-un refren ciudat.
Vreți să-l cânt? Na, c-am uitat.

O CASĂ ÎN CÂNTEC

Ți-ai făcut în cântec casă
Spațioasă şi frumoasă

Iar din limbă un sălaş
Pentru soață, copilaş

Şi c-un aer pur, blajin,
Ca şi cerul cel senin

Tu din faguri de cuvinte
Rostuieşti învățăminte.

Te adaugi cântului,
Să ții piept pământului.

Te adaugi versului
Şi pui capăt mersului,

Fiindc-atunci când scrii, pluteşti
Înspre sferele cereşti

Şi atunci când versuieşti,
Tu, Poete, nemureşti.

16 - 20 ianuarie 2009

ALFABETUL

Nu l-a născocit Poetul
Pe Bunicul alfabetul,
Dar, Poetul, pentru noi
L-a păstrat în straie noi

Aşezându-l drept icoană
Lângă fața diafană
A măicuței sale sfinte
Aducând învățăminte

Despre cum să îl cinstim,
Slovele când buchisim.
Cât ar fi şi-ar fi de greu
Să-l păstrm intact mereu

Să-l cântăm în Poezie
Căci e-a noastră avuție.
E-o comoară fermecată
Cu sfințenie lăsată

Nouă de prin moşi strămoşi
Ca să creştem bucuroşi,
Să ne facem mai deştepți,
Mai frumoşi, mai înțelepți.

ALBINUȚA

Hai, copile, dă fuguța
Şi deschide Albinuța
Şi-ai să vezi, din ea tresar
Flori cu aripi ca-n ierbar.

Să culegi sfios buchetul
Să se bucure Poetul,
Tatăl ei ce-a zămislit-o
Şi cu drag ți-a dăruit-o.

Vei găsi în ea de toate,
Tu, primeşte-le, nepoate,
Băiețele ori fetiță
Cât ai fi de neghiniță.

Ca-n palatul de cleştar
Vorbele din ea tresar,
Poezii şi cântecele
Pentru vârste mititele
Prichindei şi prichinduțe
Privegheați de Albinuțe.

BUNGHIȚĂ

Are ochi de bunghişori
Mici şi foarte zâmbitori
Şi gurița, o cireaşă.
Deocamdată, stă în faşă.

Pielea lui e ca de pluş
Şi-l mai cheamă Bebeluş.
Iat-o şi pe Miradora,
Lui Bunchiță-i este sora

Ce se poartă ca mămica
Şi mi-l leagănă, fetica

Pe picioare subțirele
Şi-i îngână cântecele.
Nani, puişor, Bunghiță
Cu o gură de-aluniță,

Cu doi bunghi în loc de ochi
Să nu-i fie de deochi.
Cu năsucul cârn şi mic
Parcă-i nastur de pitic.

Nani, fiu al tatălui,
Dorul împăratului,
Nani, pui de bunghişor,
Nani, dragul meu fecior.

LA POARTA DORULUI

Înviforat şi trist ca niciodată
Poetul azi s-a lepădat de toate,
S-a dus la poarta dorului să bată
Dar n-a putut pătrunde în Cetate.

Ci, gureşi, l-au oprit, lătrând, zăvozii
La margine de drum de lângă Prut,
Venit-au să-l salute voievozii
Cu scuturi şi cu paloşe de lut.

Cu sufletul o candelă plăpândă
Dar care-ardea necontenit cu dor
El a rămas o lacrimă flămândă
Străfulgerând un vis nemuritor.

23 ianuarie 2009

PASTEL

Cum se simte gustul românesc
În Moldova, dincolo de Prut!
Grâul, păpuşoiul se ciulesc
Aşezând câmpiei început.

Parcă cetina miroase-a cer
Şi-n văzduh se simt arome line,
Se întorc şi oaie şi oier
Pe-nserat venind printre sulcine.

Ciobănaş cu pasul legănat
Zi-i din fluier doină românească,
Până nu duci turma la iernat
Chiar şi iarba să se veselească.

Tot la fel sunt satele pe-aici
Iar când pomii înfloresc sub soare
Mii de albinuțe, fluturi mici
Iama dau de-a valma prin răzoare.

Mult mi-e drag de românescul plai
Şi de gura raiului română
Tu copile, nu mai sta şi hai,
S-alergăm prin rouă, mână-n mână…

PLÂNGE PLÂNSETUL ÎN MINE

Porți valorile perene,
Peste tot, barasabene.

Porți în sufletul curat
Tot ce maica ți-a lăsat.

Duioşie şi candoare,
Iarba satului te doare.

Se răstoarnă țărna-n tine
Şi răsar pe loc glicine.

Se răsfrânge-n țărnă plânsul,
Țipă cerul după dânsul

Plânge plânsetul în mine
Frate drag al meu, vecine,

Într-un viscol de culori
Se răscoală mii de flori.

Şi lumina se răscoală
Când ia chipul tău pe coală

Şi țâşneşte din pământ
Să ia formă de cuvânt.

Plângi Moldovă Basarabă,
Plânge-l, c-a plecat degrabă,

Plânge-l c-a plecat ițit
În cuvântul nerostit.

Galați, 18-20 ianuarie 2009

DOR DE CODRU

Îndrăgostit de codrul nins
nu poți fi niciodată-nvins
şi nici înfrânt n-o să poți fi
când codrul te-o nemărgini

când codrul te-o cuprinde-n sân
recunoscându-se stăpân
şi tată, frate şi copil
nu-l poți privi străin, ostil,

ci poți a te îngemăna
cu frunza lui a semăna,
cu ramura din lăstăriş
cu bradul ce-ți va sta pieptiş

cu cetina ce te-mpresoară,
cu amiros de lilioară

şi cu răcoarea adiată
din preacuratul sân de fată

cu tril de păsări avântat
spre-un cer, de îngeri săgetat.

De codrul-frate-ndrăgostit
nu poți să nu fii fericit.

Cezara Adamescu, 14 februarie 2009

INVOCAȚIE:

Vino-mi-te, vino iară,
şi te adă, adă-mi-te,
să aprinzi o stea amară
dintre stele nemurite.

Adu-mi viață din murire,
trage-mi cerul în priviri,
Mlajă întru nălucire
Pân' la primele iviri

Ale tainicei Selene
Raiul înviind în gând,
când se prăbuşeşte-n vene
Sângele de dor, plângând...

Vino, palide Luceafăr,
ca pe valuri reci călcând
din imperiul încă teafăr
părăsit de nu ştiu când.

Vino să-mi aduci prinosul
şi pe frunte-aşează-mi laur
vin cu Dumnezeu Hristosul
pacea s-o presari pe plaur.
Nici nu ştiu cum să te-mbii

să-mi cobori, Luceafăr, dară,
Mort frumos cu ochii vii
şi cu sufletul pe-afară.

Şi mai adu-mi, strop de rouă,
apă vie şi nectar.
Să-mi acoperi - pleoape - două
cu parfum din flori de har.

Vin, pe buze cu mineiul
cu icosul şi psaltirea
şi mai adu-ți martor, Teiul
să mă-nvețe ce-i iubirea.

Adu-mi plopul cel stingher
”Lacul codrilor albastru”
adu-mi cântecul de ler
înălțat în crug de astru;

Că-n grădinile celeste,
Al Veronei sfânt Emin
Ne va fi, ne-a fost, ne este
Românesc destin. Amin!

C.A. 14-15 iunie 2009

LUMINĂ-N DUMINICA ORBULUI

Aduceți, aduceți degrabă Lumină
Izvorul menit vieții veşnice
Aduceți merinde la Ultima Cină
Ulei dăruiți pentru sfeşnice…

Şi faceți lumină-n Duminica Orbului
Gonind întunericul strâns între pleoape
Şi seva primiți-o din inima sorblui
Când vreți să vă trageți zenitul aproape.

Şi-apoi genunchind implorați Duhul Sfânt
Vă faceți izvor şi cuvânt vieții veşnice;
Din cer presărați flori de har pe pământ
Aduceți lumină în ceară de sfeşnice.

Iar când obosiți de prelungile ploi
Flămânzi şi-ntinați de nespusă durere
Să fiți untdelemnul din sfeşnice – voi –
Această ofrandă chiar Domnul v-o cere…

24 Florar, 2009

MAI PRESUS DE CUVINTE

Ce sunet care nu mă minte
răzbate sus, peste cuvinte?
E oare vântul, e furtuna
e primăvara, e minciuna?

Din sfânt potir de rouă mângâiat
cuvânt cules-am, cel adevărat.
Era stropit cu picuri de argint
şi semăna cu stropii de absint.

E-o lume - decât îngeri - mai presus
mă cheamă iar în lumea lui Iisus.

Tresar zburlită de un gând pe fugă
şi-nalț din sfânta linişte - o rugă.
E-atâta cer, atâta cer în noapte
încât dau buzna gureşele şoapte.
Mă ninge, mă-nmormântă-n dalb
Cuvântul sacru-nmiresmat şi alb.

O voce din lăuntrica tăcere
îmi cere vin de ambră, pâine-mi cere.
I-aş da, că am destule de-mpărțit
dar sunt străpunsă veşnic de-un cuțit
şi vin şi vin potirele să-mi toarne
din corn de cerb, pe gât, un vin de...
coarne!

Ies greieri din pământul ca de smoală
alunecă pe brațe şi în poală.
şi un luceafăr mic se uită-n sus
cum totu-i de cuvinte, mai presus.
Ce strigăt şi ce linişte adâncă!
Sunt apă, sunt podiş tăind o stâncă...

În zori mă înveşmântă aurora
dar ce departe-aproape e Cocora!
A nins, şi galben-galben e în mine
de parcă m-aş scălda printre sulcine.
Străbat pădurea în picioare goale
şi parcă-aş merge sute de ocale.
Dar cum să mă opresc, Iisuse Sfinte
când mă înalț presus, printre
cuvinte...

Eu pot acum chiar sunetul să-l cânt
şi să mă-nalț pe coamă de Cuvânt
eu pot...dar cine mă opreşte?
E chiar ecoul care mă-nsoțeşte...
E cântecul de sine rătăcit
dar nu l-aş vrea de Tine sărăcit.
Ci, dimpotrivă, l-aş dori bogat
în tomuri groase-mi fie-antologat
pre când voi fi doar scrum şi tină
şi sufletul o zare de Lumină.

M-am desfăcut dintru-nceput de tină
şi scriu acum pe zare, pe Lumină
şi dau autograf pe orizont

e bont creionul, cine ține cont?
A început lumina să se scurgă
pe coama mea cea de sireapă
murgă...

Acolo doar e aerul înalt
eu l-aş străbate lesne, dintr-un salt.
Dar nu vreau însuşi spațiul
să-ngenunchi
sunt creangă de cireş fără de trunchi
sunt ramură-nflorită de măslin
de parcă m-aş întoarce-n mine - vin
nepoposind vreodată într-o gară
mi-e frig şi ning cu stele mici de
ceară...

Veniți, străjeri, e noaptea pe sfârşite
aleargă stele în aer, rătăcite.
Deşi mi-am căutat până spre zori,
iubitul
eu m-am ciocnit de umăr cu Zenitul.
Venea dinspre Nadir ca o nălucă
şi iarăşi mă cuprinse dor de ducă.
Văzutu-l-ați voi, fete şi fecioare
pe sufletu-mi pereche rupt din Soare
în lan de răsărită-n zori ițit
ce dus a fost şi n-a mai fost venit?

SE SCALDĂ UMBRA ÎN LUMINĂ

Din Răsărit până-n Apusul
Se leagă Spusul de Nespusul;
Se leagă vorba cu tăcerea,
Se leagă Crucea cu-Învierea.

E-o preamărire-n Umilință
Şi-atâta lipsă-i în priință.
Atâta gol se află-n plin
Şi-atâta miere în pelin!

Dar cine ar putea să-mi spună
Cât Adevăr şi cât Minciună,
Ori câtă Moarte zace-n Fire
Pre cât Trădare în Iubire?

Se scaldă Umbra în Lumină,
Se-ncruntă noru-n zi senină
Pe când Cel Drept subit se-ndoaie,
Cuvântul naşte scris pe foaie

Iar pruncul lui abia născut
Devine versul meu durut.
Se-nnoadă firul în cerneală
Şi curge albul în sineală,

Se scurge roşul în pahar
Şi-n suflet răspândeşte har.
Iar Pâinea cea suprafirească
Menită să ne mântuiască

Atunci când vorbele se-ntrup
E Sângele zvâcnind în Trup.
De-atâtea întâmplări limbute
În suflet pietrele stau mute.

Se scaldă noru-n luminiş
Privind la soarele furiş.
E-un cer, sunt două ceruri, oare
Când cern petale de ninsoare?

Sunt eu, eşti tu cel aşteptat
În rana mea nevindecat
În rana mea, tămăduit
De neiubit, de preaiubit?

22 aprilie 2009

ESEU

CÂND VIAȚA DEVINE OPERĂ – GRIGORE VIERU ŞI POEZIA LACRIMEI SALE

GRIGORE VIERU,
CELE MAI FRUMOASE POEZII,
Editura JURNALUL, Bucureşti, 2009

A intrat deja în tradiție ca, periodic, ***JURNALUL NAȚIONAL*** să ofere cu generozitate cititorilor săi, CD-uri, DVD-uri şi cărți de colecție, de mare valoare patrimonială, la un preț foarte accesibil, colecție îmbogățită cu voci din fonoteca de aur, ori cu lucrări din fondul de carte național, fapt îmbucurător pentru marea majoritate a cititorilor care nu ar avea altfel, posibilități de achiziție.

De această dată, luni, 16 februarie 2009 Jurnalul Național a avut binecuvântata inspirație de a edita la Editura ***Jurnalul***, volumul antologic de excepție, dedicat memoriei marelui Poet național basarabean ***GRIGORE VIERU,*** volum numit cu titlul unei colecții a Editurii Albatros, ***CELE MAI FRUMOASE POEZII***, un tiraj foarte generos de 50.000 de exemplare, care au ajuns în mâinile cititorilor din ambele țări.

O selecţie riguroasă a poeziilor din întreaga creaţie a prestigiosului Poet plecat de curând şi în chip năprasnic dintre noi, ne stă la dispoziţie, astfel, spre aducere aminte şi spre cinstire a memoriei sale.

Este, de fapt vorba, de retipărirea, la iniţiativa inspirată şi generoasă a Domnului Marius Tucă, director al acestui ziar, a antologiei: „**Strigat-am către tine**".

Volumul, frumos îngrijit, beneficiază de o prefaţă generoasă, scrisă de Poetul Adrian Păunescu şi, în mod cu totul emoţionant şi tulburător, având în paginile sale, şi Ultimul articol al lui Grigore Vieru, ca o replică în urma atacurilor din presă, acest articol fiind comentat cu mare mâhnire în suflet de către Poetul Adrian Păunescu.

Este vorba de un zguduitor text apărut în cea mai importantă publicaţie literară românească din Basarabia, „Literatura şi Arta" – în ziua de 15 ianuarie 2009, text intitulat „***Noi atacuri golăneşti în presa oficială***", în care, cu mare durere, Grigore Vieru divulgă faptul că a fost din nou „descoperit" spion român, în două ziare, „***Flux***" şi „***Moldova suverană***" şi Poetul îşi revendică dreptul de a-şi apăra demnitatea şi onoarea de om.

Într-un scurt Post-scriptum la textul cu pricina, Grigore Vieru întreba respectivele ziare:

„Cum poţi fi spion al Limbii

strămoşilor tăi, al Istoriei neamului tău, al propriilor suferințe?"

Aproape că nici n-ar mai fi nevoie de comentarii, atât este de absurdă ideea ca acest uriaş Poet, să fie spion.

Textul este comentat în volum de către Poetul Adrian Păunescu în articolul numit: ***„Marele spion român în spațiul românesc"***.

Poetul Adrian Păunescu, pe sfântă dreptate, încearcă o reparație a memoriei Poetului basarabean, „*un fel de gest de participare la reconstrucția casei poetului, după ce acesta s-a mutat în altă casă, cea veşnică*".

„*În cele mai bune poezii ale sale* – scrie Adrian Păunescu, Grigore Vieru e simplu, *nu numai ca iarba, nu numai ca pâinea, ci şi ca Biblia*". Magistral exprimat acest adevăr!

„*Trebuie să-ți fi ajuns sufletul un trist şi searbăd deşert (chiar dacă multilingv) ca să bagatelizezi, din dezhidratarea ta de care nimeni nu e vinovat, cărțile, viața, şi, acum, mormântul lui Vieru.*

Din ce perspectivă scriu eu toate acestea? Din convingerea că, atunci când supraviețuitorii „cumplitelor vremi de acumu" îşi vor crea vizibilitatea necesară către valori, ei vor descoperi în Vieru pe unul dintre cei mai valoroşi, mai importanți şi mai curați poeți ai limbii române.

Vieru e marele spion român în spațiul românesc şi, de curând, în cer:

Simplu ca iarba.
Simplu ca pâinea.
Simplu ca Biblia.

2-3 februarie 2009
Adrian Păunescu

Prefața poartă un titlu omagial grăitor: ***„Peste viață şi moarte, Opera” - Adrian Păunescu despre Grigore Vieru - POETUL DIVIN AL NEAMUMULUI ROMÂNESC.”***

Prilej pentru prestigiosul bard român de a-i evoca în emoționante pagini, viața şi opera marelui dispărut, prieten şi frate – Grigore Vieru, de a scoate la iveală o prietenie pe viață şi pe moarte în care nici una din părți n-a trădat.

Poetul de referință al Basarabiei şi al întregii țări – aşa îl numeşte Adrian Păunescu pe Grigore Vieru.

Cutreierând „***pe harta mică a României Mari***” - care este Poezia, Grigore Vieru „***se confundă, prin profesia lui,/ cu tragedia de la granița poporului său” („Sens unic”)*** - scria Adrian Păunescu în iunie 1992 în Jurnal de front, când a mers, alături de Grigore Vieru pe linia întâi în Transnistria („Cu Vieru, în 1992, pe granița latinității. Transnistria, linia întâi”).

Acolo, Grigore Vieru, cu o forță nebănuită, în pofida vocii scăzute, dar cu

rezonanță şi foarte percutant în sufletele românilor, aşa încât, glasul său este auzit de sute de soldați: ***„Grigore le vorbeşte cinstit şi convingător./ Are în tot ceea ce zice, în toate gesturile lui,/ Ceva de călugăr inspirat şi hieratic” („Să nu vorbiți despre Unire”).***

Prefața se încheie cu ultimele zile din viața marelui Poet, zilele de chin şi agonie în care milioane de oameni se rugau pentru revenirea sa, dar şi cu un poem tulburător, versuri pe care le redăm integral pentru dureroasa şi înlăcrimata frumusețe sălbatică a lor, versuri rămase în conştiința participanților:

„IARTĂ-NE, GRIGORE! – versuri citite de autor la ceremonia funerară: Se-ntunecă pământul şi lăcrimează cerul,/ Se-ndoliază frații şi mamei îi e rău,/ Trec lumânări aprinse, spre Rai, la Chişinău,/ Bat clopotele-n țară la moartea lui Vieru.// De fapt, pe cine pierdem? Noi nici nu ştim prea bine,/ În vălmăşagul vremii isteric şi corupt:/ Adevărata țară se află dedesupt,/ Cu marii morți pe care-i uităm fără ruşine.// Mai până ieri, Vieru venea la noi în casă/ Şi ne purta de grijă, cu sufletul lui bun,/ Şi în zadar cuvinte, în cinstea lui se spun,/ Cel prigonit în viață, de viața lui se lasă.// Îngheață parcă focul, pe toate-aceste vetre,/ Pe unde el, divinul, a suferit nedrept,/ Când iudele, zdrobindu-i şi cap şi scris şi piept,/

Pe străzi şi în ziare, au dat în el cu pietre.// Cinstit şi vulnerabil, dar ne-ncercat de teamă,/ Siberia sfidând-o cu-n pâlpâit plăpând,/ El țara lui întreagă, purtându-şi-o în gând,/ Credea suprem într-însa, ca-n propria lui mamă.// Şi, totuşi, n-are nimeni o simplă remuşcare/ Pentru calvarul zilnic al marelui poet?/ Şi totuşi, n-are nimeni o urmă de regret,/ Că prea urâtă-i viața şi prea absurd se moare?// Drogați de bătălia puterii şi a pâinii,/ Bolnavi de egoismul abject şi diavolesc/ În ură şi-n trădare, copiii noştri cresc,/ Mai oameni decât omul, or să ajungă câinii.// În cel ce pleacă astăzi, din strâmba noastră lume,/ A lăcrimat o țară şi s-a ascuns un neam/ Şi eminesciana pereche, râu şi ram,/ Îl ştie după nume şi-nvață să-l rezume.// Se află în morminte o Românie-ntreagă/ Şi am rămas deasupra, nevrednici, noi, cei vii,/ Şi ne e dat blestemul să nu-i putem găsi/ Decât în nişte lacrimi care de ei ne leagă.// S-a-ntunecat pământul şi lăcrimează cerul,/ Românii plâng plecarea poetului divin,/ Şi semne dinspre case şi din morminte vin,/ Acum, spre Eminescu a şi pornit Vieru.// Nefericită vreme-a noroaielor majore,/ Din nou se-aşează vama şi granița-ntre frați,/ Aşa că pentru drumul pe care-ai să-l străbați,/ Îți murmurăm adio şi iartă-ne, Grigore. 19 ianuarie 2009".

Adevărul este că, Poetul Grigore Vieru va rămâne pentru tot românul iubitor de mamă, de poezie, de neam şi de limbă (la Poet acestea se contopesc într-una singură care poartă numele de Iubire) – o nevindecabilă rană.

Un bogat material documentar, omagial şi evocator, însumând 32 de pagini de jurnal, presărat cu fotografii şi poeme oferă ***Suplimentul de colecție***, cu mărturii emoționante, rupte din carne şi din sânge, rupte din lacrima ierbii, ale celor care l-au cunoscut şi iubit pe Grigore Vieru. S-au folosit imagini din arhiva familiei Vieru care ilustrează cât era de iubit şi apreciat.

Iată câteva din aceste mărturii:

„Îmi amintesc tot mai mult acea aură creată în jurul chipului său, mai tânăr decât îi era vârsta, şi pe care vedeam adunată toată suferința şi bucuria poporului care ni l-a dăruit. Şi m-am mirat în sinea mea că avea ochii albaştri şi părul rarefiat ca al unui copil alintat. (...) Şi nu voi uita niciodată cum Grigore Vieru ne-a spus că nu ne îmbrățişează, ci ne cuprinde. La plecare, şi-a desfăcut uşor coşul pieptului şi ne-a înghițit în ființa lui.” (Daniela Şontică).

Una din imaginile folosite în ***Supliment*** înfățişează piatra de pe mormântul pe care şi-l

pregătise Poetul, alături de mama sa, şi pe care se vede inscripţionat, epitaful pe care şi l-a compus: ***„Sunt iarbă, mai simplu nu pot fi”***.

Mărturia fiului său Călin este înduioşătoare, fiindcă revendică un timp al copilăriei în care şi tată şi fiu se confundau în joacă: ***„Tată, eu am descoperit nişte figuri care mă vor ajuta să-i trântesc pe colegii de clasă.” Tata a intrat imediat în rol şi mi-a zis: „Ia demonstrează-mi!” Vreo săptămână după aceea ne-am tot trântit prin casă ca doi copii. Acum îmi dau seama cât de mult am profitat de caracterul lui copilăresc. Era atât de uşor să-l conving să-mi ia o jucărie”.***

Şi fiul Teodor mărturiseşte: ***„În clasa a treia învăţam poezii scrise de tata, mi se părea cât se poate de firesc să fie aşa, mă bucuram şi eram mândru că profesorii vorbeau la orele de limba română cu multă admiraţie de Grigore Vieru şi de creaţia lui. Din patriotismul lui ne-a transmis şi nouă, dar din talentul de a scrie, din păcate, nu.”***

În cuvinte cât se poate de simple, soţia Poetului, Raisa Vieru evocă principalele momente din viaţa lor.

„Nu făcea parte din nici un partid. Partidul lui a fost Limba Română şi poezia.”

O mărturie generoasă oferă prietenul său, Poetul Adrian Păunescu despre cum l-a cunoscut şi ce i-a legat atât de strâns:

„…la rândul meu citisem în urmă cu mult timp o carte a lui Grigore Vieru dedicată mamei, în alfabet chirilic. Şi îmi dădea aceeaşi impresie pe care mi-o lăsau fotografiile românilor din Ardeal îmbrăcați în haine militare austro-ungare. Aşa era poezia lui Grigore Vieru în alfabet chirilic. Şi el, în poeziile lui tipărite în alfabet chirilic, spunea adevăruri româneşti de o profunzime excepțională şi de un curaj care putea să-l ducă la zid, la Curtea Marțială, pentru că după ce numeroase poezii evocau figura mamei, nevoia fiilor de mama lor, nedreptatea care se face mamei, el venea cu acest final, simplu şi genial: „Mamă, tu eşti patria mea!” Era decodarea întregii lui suferințe, fiindcă el pe de o parte îşi iubea mama de la Pererîta, pe de altă parte îşi iubea mama simbolică – țara, România – asta a fost una dintre obsesiile poeziei lui”. (...)

„Chiar dacă Basarabia nu se va întoarce la patria mumă în următorii doi, trei, cinci ani, chiar dacă nu se va întoarce, Doamne fereşte!, niciodată, Grigore Vieru, poetul basarabean, va rămâne în mod ireductibil un mare poet român. Iar poezia patriotică nu e pentru el o glumă, un joc de țurcă, nu e pentru el o pălăvrăgeală sinonimică şi tautologică, ci un destin, o suferință.” (…)

„La Vieru poezia e un mod de a se despovăra, o mărturisire, Vieru este unul dintre marii poeți de dragoste ai lumii, unul care consideră şi poezia patriotică tot poezie de dragoste.”

Adrian Păunescu îi face un portret neaşteptat:

„Avea un halou de lumină, care impunea şi în fața securiştilor moldoveni şi ruşi.”

Emoționantă este şi prietenia care l-a legat de Nichita Stănescu, prietenie evocată de Adrian Păunescu:

„Când povestea despre întâlnirea lui cu Nichita şi despre felul cum l-a dus Nichita la un zid şi i-a spus: „Urcă-te pe umerii mei şi ai să vezi casa lui Eminescu”, iar dincolo nu era nici o casă, dar Nichita i-o descria şi Vieru îi spunea: „Da, da, o văd, o văd”.

Dragostea de aproapele era esențială pentru Grigore Vieru. Iată ce spune, în acest sens, Adrian Păunescu despre cum iubea Poetul şi cum se apropia de oameni:

„Vai, cum vorbea în public, cum se apropia de ardeleni, de oamenii simpli, cum se apropia de intelectualii din Ardeal! Voiau să fac mari festivaluri cu el, unii dascăli au şi venit pentru el de prin zona Petroşanilor la Geoagiu să-l întâlnească, să se bucure de geniul lui. Şi el ținea foarte mult la

cititorii şi în genere la contemporanii lui. În noaptea accidentului, venea de la serbarea Eminescu, el n-a apucat să se izoleze, n-a putut să disprețuiască oamenii. A ştiut bine să iubească şi să transforme iubirea lui de femeie, iubirea lui de țară, iubirea lui de mamă într-o operă poetic absolut fenomenală, aşa cum spun în finalul prefaței pornind de la un vers al lui Grigore de pe crucea de la Pererîta: „E simplu ca iarba, e simplu ca pâinea, e simplu ca Biblia". Acesta e, în haosul momentului, portretul lui Grigore Vieru.

Adrian Păunescu vorbeşte şi despre clasicitatea lui Grigore Vieru şi faptul că trăsătura lui fundamentală era – omenia.

De asemenea, subliniază faptul că i s-a decernat o medalie prea târziu, când acesta nu mai era în viață.

Jurnalista Violina Crăcană, secretar de redacție la „Flacăra" lui Adrian Păunescu, dă o mărturie emoționantă:

„Nu mai ştiu exact când l-am văzut prima oară. Dar parcă îl ştiu de când lumea. Aş îndrăzni să spun că era un om continuu."

Ilustrul poet Nicolae Dabija spune: ***„Grigore Vieru a fost mai mult decât un poet. El a fost un simbol al Basarabiei înstrăinate." (…) „A alcătuit abecedare, manuale pentru şcoală, a compus cântece***

care să ne îmbărbăteze. Poeziile lui Vieru, odată scrise nu mai erau ale lui. El era al lor. Profilul poetului, felul de a fi, de a rosti cuvintele, parcă fusese modelat de acestea. Unele dintre poemele sale deveniseră cântece. Multe deveniseră folclor. Lumea le rostea, trecându-le din gură în gură, omițând numele autorului.”

Tot Nicolae Dabija face aprecieri elogioase cu privire la opera lui Grigore Vieru:

„Pentru noi, Grigore Vieru a însemnat un model de scriere.

Scrisul lui s-a situat la hotarul dintre Ceva şi Altceva, mereu Altceva, Poetul durându-şi zidirea pe fundamentul pus de marii ctitori ai literaturii române, el sporind-o în înălțime cu pietrele proprii. Spre deosebire de unii tineri condeieri care au îmbătrânit fără să se maturizeze, Vieru n-a fost tânăr niciodată. El s-a născut bătrân. Ca poet, evident.”

Poetul Arcadie Suceveanu spune: ***„O dată cu trecerea timpului, s-a constituit mitul Grigore Vieru, aura sa poetică şi mesianică a crescut. Poetul a devenit, în chip firesc, simbolul renaşterii naționale, figura tutelară a Basarabiei. Pentru mulți, el simbolizează Poetul.”***

Şirul mărturiilor continuă şi sunt toate emoționante şi tulburătoare.

În mod surprinzător, fostul preşedinte Ion Iliescu, declară:

„În cazul marelui dispărut, biografia şi poezia s-au întâlnit într-un singur şi tulburător destin. Nu e deloc întâmplător că viața pământească a lui Grigore Vieru s-a oprit după ce se întorcea de la o manifestare consacrată poetului nostru național Mihai Eminescu. Pentru Vieru, Eminescu a fost marele român al istoriei, a fost icoană şi sens. Eminescu a fost cel care l-a ajutat să nu fie în exil în propria limbă, a fost drumul dintâi şi cel de pe urmă.”

Academicianul Mihai Cimpoi spune, la rândul său:

„A fost o Ființă întru Poezie. Între El şi Poezie se poate pune un semn de identitate absolut. Cu o înfățişare isusiacă, fragil, întruchipând Copilul şi poetul, Copilul-Poet, a purtat o aură de sfințenie care ne aruncă raze de lumină şi înseninare şi după plecarea sa supărată dintre noi (din cauza murdăriilor şi insinuărilor unor trădători şi impostori.)”

Academicianul Eugen Simion face unele aprecieri însemnate cu privire la personalitatea Poetului:

„Partea frumoasă a lui e aceea care l-a transformat într-un fel de simbol al Basarabiei este faptul că el şi-a asumat acest destin al lui”. (…)

„Lacrima lui este o poezie duioasă, o poezie înduioşată, plin de roua singurătății şi roua durerii, a suferinței, însă această voce biblică într-un fel, mesianică se aude, se simte în versurile lui."

Academicianul şi istoricul Răzvan Theodorescu îl numeşte pe Grigore Vieru: ***„eroul luptei naționale pentru alfabet latin şi limba română"***, amintindu-şi: ***„L-am întâlnit ultima oară la Academia Română la 18 decembrie 2008, la decernarea premiilor Academiei, şi acolo sub cupolă a fost ultimul gest pe care l-am făcut față de Grigore Vieru, atunci ne-am spus ultima dată „frate Răzvane" şi „frate Grigore", pentru că el într-adevăr trăia într-o atmosferă de emulație şi de tradiție paşoptistă, patriotică."***

Unul din cei opt sute de mii de români basarabeni care în timpul celor două refugii au plecat din calea Armatei Roşii, Alexandru Mironov, mărturiseşte despre Poet:

„Apariția lui Grigore Vieru a însemnat aer proaspăt." (…)

„Popular în Basarabia, şi nu numai, Grigore Vieru avea o extraordinară capacitate de a striga foarte tare vorbind încet."

Alte mărturii emoționante sunt date de oameni de cultură şi artă: Benone Sinulescu, Mirabela Dauer.

Maestrul Gheorghe Zamfir spune: ***„Vieru rămâne, cred eu, cel mai mare poet după Eminescu. Se făcea un calcul că ar fi Arghezi. Alții ziceau că Voiculescu. Alții că ar fi Nichita Stănescu. Eu cred că este Grigore Vieru. Fratele Vieru era un om al Crucii, un poet care-şi căuta calea spre sfințenie.”***

Rapsodul Tudor Gheorghe, cel care-i cântă cel mai mult versurile, spune şi el:

„Versurile veneau la Grigore Vieru dintr-o stare poetică firească. Scria dintr-o spontaneitate interioară extraordinară. El este unul dintre cei mai mari poeți pe care i-a dat limba românească.” (…) „Numele lui deschidea inimile tuturor. Tot ce era de sorginte moldovenească la numele lui nu aveau decât să lăcrimeze, să simtă, să se bucure. Erau la picioarele sufletului său”.

Preşedintele Ligii culturale pentru unitatea românilor de pretutindeni, Victor Crăciun, dă şi el o mărturie admirabilă:

„A urmat primul Pod de Flori care cuprindea opt puncte nodale, din nord, de la Miorcani la Galați.” (…) …deşi suferind, a plecat din spital pentru a veni la marea sărbătoare a fraților de pe cele două maluri de Prut. Grigore Vieru împreună cu preotul satului s-au folosit de o barcă şi au trecut în România la serbarea de frățietate. Numai

că, aproape incredibil, deşi era o duminică încă friguroasă de început de mai, mulțimea a sărit în Prut, în jurul bărcii lor, trecând apele ca Moise din Biblie şi jucând „Hora Unirii” în mijlocul Prutului. Ajunşi pe malul drept, oamenii l-au luat în brațe, producându-se o fabuloasă întâlnire care, dacă se generaliza, atunci Basarabia revenea la Patria Mamă.”

Actrița Rodica Mandache spune:

„Grigore Vieru avea demnitate şi o eleganță firească necontrafăcută, tandrețe şi delicatețe sufletească, tensiune şi încărcătură de subînțelesuri. A fost un mare artist neliniştit, aspirant la puritate şi desăvârşire. A fost un mare român. Un luptător necruțător cu sine şi sincer. Iar sinceritatea lui avea transparența aerului.”

Apreciata solistă Anastasia Lazariuc mărturiseşte:

„Prin versurile sale, prin harul său de a pune fiecare cuvânt la locul potrivit, Grigore Vieru ducea povestea unui popor simplu care s-a luptat cu atâtea suferințe. Cât voi trăi îi voi cânta cântecele. Prin versurile sale sper să pot transmite tot ce a lăsat în urma sa marele Grigore Vieru.”

Acestea sunt o parte din mărturiile unor personalități menite să contureze personalitatea Poetului dispărut. Vor mai fi şi altele.

Deja, inițiativele au pornit să-i revendice locul pe care-l merită. Aşa este şi Blogul personal, creat în ziua în care Poetul ar fi împlinit 74 de ani, pe data de 14 februarie 2009. El cuprinde Biografia, Creația, Mediateca, Mărturisiri, referințe critice, fotografii, versuri, versuri dedicate Poetului, cântece pe versurile sale, Linkuri. Adresa blogului omagial este www.grigorevieru.md. Şi oricine poate trimite mărturii şi documente pe această adresă. O inițiativă merituoasă a realizatorilor blogului.

O altă inițiativă admirabilă este cea din 26 septembrie 2008, când, Şcoala primară nr. 83 din Chişinău a luat numele de **Şcoala primară Grigore Vieru**, prin Decizia 54/5 a Consiliului municipal Chişinău/ 8 august 2008, manifestare festivă la care a participat Poetul cu familia, academicianul Mihai Cimpoi, oficialități şi peste 500 de copii şi cadre didactice din această şcoală, după cum relatează Raisa Ciobanu în Blogul amintit.

Ar fi total inoportun şi neproductiv, o încercare de exegeză a poeziilor din volumul **CELE MAI FRUMOASE POEZII**, pentru că ele deja au fost selectate, validate şi antologate de oameni de cultură responsabili şi nu mai pot fi puse la îndoială.

Valoarea lor este pentru posteritate. Vom aminti volumele din care s-a făcut selecția: ***Făgăduindu-mă iubirii, Sângele crucii, Pod***

peste lacrimi, Moşul din leagăn.

Cartea însumează 288 de pagini şi a apărut în condiţii grafice deosebite.

Iar faptul că ea a fost editată într-un număr atât de generos este meritul Jurnalului Naţional şi al directorului acestuia.

Nu putem decât să mulţumim iniţiatorilor şi realizatorului acestui proiect, în urma căruia, ne bucurăm astăzi de versurile prea iubitului frate, Grigore Vieru.

Şi nu putem încheia decât cu versurile testamentare ale Poetului din Blogul personal.

DACĂ N-AR FI IUBIREA, M-AŞ TEME DE VIAŢĂ:

„Dragi feciori, pe-acest pământ,/ Nici eu veşnic nu mai sunt,/ Nu sunt veşnic, voi pleca,/Unde voi mă veţi uita,/ Şi de unde nimenea/ nu s-a mai întors cândva./ V-am crescut, v-am ridicat,/ Mă pot duce,/ Mă pot duce împăcat./ M-au pândit jivinele,/ M-a iubit şi binele./ Eu mă duc, copii cuminţi,/ N-am averi să le-mpărţiţi./ Vă las numai visul meu./ Care a trudit din greu./ V-am crescut, v-am ridicat/ Mă pot duce,/ mă pot duce împăcat./ Între voi pe-a vieţii scări,/ să nu fie supărări,/ Că zilele pe pământ/ aşa de puţine sunt./ Şi nu-i alt noroc mai drag/ decât fratele din prag./ V-am crescut, v-am ridicat/ Mă pot duce,/ Mă pot duce împăcat./ Lângă doină şi izvor/ Nu-i uşor să-ţi fie dor./

Nu-i uşor să fii curat/ Pe pământ înstrăinat./ Vă las dorul cel durut/ Şi nădejdea de la Prut./ V-am crescut, v-am ridicat,/ Mă pot duce,/ Mă pot duce împăcat."

CEZARINA ADAMESCU
Galați, 23 februarie 2009

CUPRINS

Tipărit la **S.C. GRAFPRINT S.R.L.**
Galaţi, str. Odobeşti, nr.1 Bis,
Tel/fax: 0236.318440